



Burano er øen med de farverige huse og kniplingebutikker. Egentlig svarer de parkerede joller til at have sin bil holdende ved kantstenen, men romantisk og farverigt tager det sig ud.

Venedig - med den sejlene bus

Vi er på besøg i Venedig i en hel uge og har købt tredagespas til Vaparettoen, den sejlene bybus, for at opleve nogle af de omkringliggende øer

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

Venedig er faktisk ikke større, end at man kan gå fra den ene ende til den anden på en god times tid. Det er imidlertid lidt trættende i længden at gå på kampestenene og over de mange broer.

Derfor har vi betalt i omegnen af 800.-kr. i alt for tre personer for ubegrænset sejlads med Vaparettoen også for at opleve nogle af de omkringliggende øer.

Guidebøgerne anbefaler desuden, at det kan være et godt pusterum fra Venedigs tætte turisme. Prisen på 800.-kr. dækker over en junior, en senior og en standard.

Første dag går turen til Murano, øen der er kendt for sin glaskunst og farverige huse. Det er en sejltur på blot et kvarters tid, før vi kan sætte foden på kajen på den lille ø. Husene har virkelig fået pangfarver for alle pengene. Det siges, at man skal anmode kommunen om tilladelse i tilfælde af, at man ønsker at ændre farven på sit hus. De heftige farver er en del af øens historie og an-

sigt. Her minder lidt om Venedig i en lidt nyere, mindre og nydeligere udgave. 2-3 etagers bebyggelse, små kanaler hvor joller og småbåde ligger fortojet i begge sider og så glasbutikker! Rigtig mange glasbutikker.

Lamper, kander, vaser og glas i alle afskygninger, men ikke noget, der for alvor falder i vores smag. Shopping er ikke for svage sjæle, og det er heller ikke derfor, vi er her. Medens fru besøger glasmuseet forsøger sønnen på 14 at få etableret et venskab med en due på fortovet udenfor ved hjælp af resterne af en hjemmelavet sandwich. Når ikke man er til kulørt glas og har siddet og fået en kop kaffe, bliver det lidt for pænt i længden, så vi springer på »bybussen« til Burano, der ligger næsten en times sejlads væk og er noget mindre.

Bag duggede ruder

Det er diset og overskyet i vejret og derfor ikke specielt romantisk om bord med begrænset udsyn gennem Vaparettoens duggede ruder og med den dybe rumlende lyd af lastbil fra dieselmotoren i gulvet under de grønne plasticsæder. Alligevel er der jo sin egen charme ved at være på »krydstogt« og ikke nøjagtigt vide, hvad der venter bag den næste flade sumpede og græsbeklædte ø i lagunen.

Netop da vi er stået af, går det op for os, at færgen fortsætter til Torchello, - den mindste og mindst beboede af øerne. Den ville jer gerne have oplevet, men pyt. Murano er øen, hvor kniplinger

er sagen. Kniplinger i alle afskygninger. Arh!, - det er lidt svært at hidse sig op over.

Igen må fru på museum - kniplingsmuseum. Sønnen og jeg finder derimod en bænk i en lille park, hvor udsigten ud over havet og disen er knippelgod. Meget stille, stemningsfuldt og malerisk, hvis det er det mood, man har længtes efter. Det tror jeg, at vi har, - helt ubevidst.

Burano er mindre end den forrige ø, og yderst overskuelig. Tilbage med Vaparettoen, der lægger til i Lidoen, hvor vi ser biler for første gang i flere dage. Her bor mange af de Venedigturister, der besøger byen på endagsture.

80 procent af alle turister i Venedig tilhører den kategori. Af igen ved San Marco-pladsen, hvor vi tager en ny færge ind gennem Canal Grande, der slår et stort S gennem hele byen.

Vi er heldige at finde en udendørs plads, hvorfra vi på første parket kan følge det hektiske mylder af både: Vaparettoer, flotte taxabåde i højleret træ-finish, transportbåde med varer til hoteller og butikker mv., slidte håndværker- og skraldebåde, blank-sortede gondoler med rødt interiør og guldstafage og private motoriserede joller, for nu at nævne nogle af kategorierne.

De fire årstider på et døgn

Af og til høres et dyt, og det kan forekomme lidt kaotisk, men det er tydeligvis en indarbejdet rutine at manøvrere rundt i trafikken. Der er hastighedsbe-

grænsning, og de motoriserede viger for de manuelt drevne. Vores båd stopper hyppigt ved de sort/gule flydende ponton-stoppesteder på begge sider af kanalen. En russisk kvinde er i en helt anden verden, mens hun filmer alt non-stop med sin mobil samtidig med, at hun kommenterer. Det ligner en kommende reklamevideo for russiske turister.

Fredag er solrig. Natten og indtil først på formiddagen er her koldt som en mild vinterdag i Danmark. Ved 10 – 11 tiden er det forårsagtigt, og ved middagstid føles det som en tidlig junidag. Ved 17-tiden kommer efteråret, og sætter man sig for at spise udendørs ved 18:30 tiden bliver det lidt for køligt, før man er færdig, for natten kommer krybende. Døgnrytmen kan sammenlignes med de fire årstider, som i øvrigt også er det kendteste musikalske værk skabt af byens søn, komponisten Antonio Vivaldi, som fødtes i Venezia i 1678.

Lang, næsten tom kaj

Vi sætter kursen mod den syv kilometer lange ø Giudecca, der ligger ret over for Markuspladsen. Her sidder vi på den lange, næsten tomme kaj med en kop kaffe og nyder ensomheden. Turister er heldigvis flokdyr, så hvis blot man udfører et minimum af alternativ tanke eller handling, er man helt alene.

En »Historisk Café« reklamerer for sig selv. Ved at følge skiltene føres vi ned gennem en form for industri/havneagtigt område med en vildt spændende, lidt rustik atmosfære. Det er sgu her de



En vaparetto kommer tøffende med Markus kirken som baggrund. Er man lidt på tæerne, er det muligt at tilkæmpe sig en udendørs plads i den lune efterårsol.



En af San Erasmos små trehjule med lad kommer skrattende forbi, netop da vi nærmer os selve øens downtown. Et øjeblik senere må vi sande, at købmanden holder siesta.



Skøn vinhandel tæt ved det jødiske kvarter. Balloner på stribe med hæverter, og en yderst serviceminded vinhandler, der gerne giver en smagsprøve eller to.



På den syv kilometer lange ø Giudecca løber vi tilfældigt ind i en række værksteder, hvor man udfører reparationer af diverse typer af træbåde til duften af træspåner.

på rundtur til øerne i lagunen

bygger og restaurerer områdets træ- og glasfiberbåde. Er der noget mere autentisk end sådan nogle store værksteder med seje håndværkere, høvlspåner, og hvor det dufter af savsmuld!

Rundt i området står gondoler parkeret på land og »havets lastbiler«, transportbåde med afskallet maling, der venter på tur på værkstedet. Området er et behageligt bekendtskab, som vi ikke havde stiftet, hvis ikke for café-skiltene.

Afsted med Vaparetto igen. Denne slår et stort slag uden om byen forbi industrihavnen med stykgodskraner og strømlinede kaj anlæg og grå firkantede lagerhaller. Større modsætning til Venedigs bymidte kan man ikke forestille sig.

Ghettoen

Den jødiske ghetto hedder slet og ret ghettoen. Det begrænsede område huser faktisk hele fire forskellige synagoger, der umiddelbart er vanskelige at få øje på, da de er bygget ind i det eksisterende byggeri. Der er en særlig afslappet stemning ved kanalen lige uden for området, og det bedste ved det hele er, at jeg spotter en vinhandel, altså af den slags, hvor der står en stribe 25 liters glasballoner i træhylstre langs bagvæggen med en hævert stikkende op, hvorfra man får fyldt sin medbragte plasticflaske. På hver tønne forkynder et håndskrevet skilt lidt om indholdet samt literprisen.

Panik! Jeg har ingen tom plastflaske. Den venlige mand peger på en stribe tomme 0,7 og 1 liters plasticflasker til folk, der kommer tomhændede. Medens

jeg står og dyrker atmosfæren, kommer et par lokale håndværkertyper ind og får fyldt nogle engangs plasticbægre med rødvin, på regning.

De står lige uden for boksen på fortovet og drikker. Efter en smagsprøve ender det med en liter lokal »Luna Bianco, blend: Lugana« hvidvin på 11,5 procent til 4,75 euro inklusive flaske. Tættere på en god og eksotisk oplevelse kommer jeg vist næppe på denne dag.

Den jødiske ghetto er ok, men lidt anonym, dog fraset et oplyst lokale ud til vejen, hvor 12 – 15 sortklædte mænd med hvide skjorter og mørke hatte sidder omkring et langt bord foran opslåede bøger og er i gang med at bede. I vinduet er opsat en seddel med opfordring om ikke at tale for højt.

Hjemme i lejligheden skal jeg i gang med at stege bøf fra tun og sværdfisk. Hvidvinen har fået en halv time i fryseren. Den er dejlig tør. Fed og fyldig i smagen og med en smuk gullig-grøn farve.

Tunfisker er lidt bastant og smager en anelse af fisk. Sværdfisker er en fisk, der er lyserød i farven. Den er hverken vandet og løs som torsk, fed som makrel eller tung og oksekødsagtig som tun. Snarere over i en modnet kalvemørbrad. Mør og ubeskriveligt velsmagende.

Besøg på landbrugsøen

Nogen har foreslået os at besøge øen San Erasmo. Det skulle være landbrugsøen. Da vi venter på Vaparettoen, forsøger en venezianer at forklare os, at færgen

til Burano og Murano går lige ved siden af, hvor flere hundrede står i kø. Det er åbenbart helt ud i hampen at tage til San Erasmo! En halv time senere forstår vi hvorfor. Øen er én km. bred og syv km. lang. Vi vælger at blive sat af det første stop, - altså i den ene ende, og gå herfra de ca. to km ind til en lille by på midten.

Der holder sådan en salgsbil a la fiskehandler med siden slået op og med lidt drikkevarer og snacks. Så er der 8-9 af de der trehjulede bittesmå italienske biler parkeret på et lille stykke græs. Solen skinner, og vi trasker frejdigt ud af den højst to meter brede asfalterede vej.

Alt står stille

Der er lidt afgrøder på markerne, men det meste er høstet. En lille trehjuler kommer tøffende med god fart på, men ellers står alt bare stille. Helt stille!

Selv brakvandet i øens kanaler er som fastfrosset i tid, og dækket af gule nedfaldsblade. På en metallåge er opsat små stofbaner af lyserødt stof med hjerter. I haven står en træstork med en nyfødt i næbbet. 10 meter længere henne foran hoveddøren står en mand og passer en grill med den ene hånd, mens han hiver lidt hektisk i en barnevogn med den anden. Det ser sjovt ud. Faktisk er det syn turens højdepunkt. Efter en god halv time kommer vi til »byen«, som nærmest ikke er en by, men der er dog en købmand. Problemet er bare, at den er lukket. Der er siesta fra klokken 13 til 16:30, - og klokken er 13:15. Havde den butik været åben, ville det have forhø-

jet underholdningsværdien på denne udflugt med mindst 500 procent. Fruen checker færgens afgangstid. Det er en gang i timen. Den næste sejler om 25 minutter. Vi er reddet!

Lidt som Robinson Crusoe

Ved siden af købmanden er der en lille anonymt udseende kirke. I vores nød går vi derind. Den er heller ikke særlig interessant indeni. Stilheden er rungende. Kontrasten til Markuspladsen en halv time herfra er som nat og dag. Vi føler os lidt som Robinson Crusoe, da den lille færge bringer os tilbage til civilisationen. Da vi lander ved San Marco på den flydende holdeplads, hvor færgen lægger til, bemærker jeg et stort skilt, der angiver den rundtur, man kan gå på gangbroer, i de tilfælde hvor vandet er op til 1,20 meter over normalen. Det er tankevækkende. For blot et par år siden begyndte installationen af 78 kæmpe-mæssige og meget bekostelige mobile barrierer ude i lagunen.

De skal forhindre de helt store katastrofer, når højvande indtræffer samtidig med blæst fra syd presser vandet ind mod byen. Barriererne skal være helt på plads mod slutningen af 2021. Desuden synker byen en lille smule for hvert år. Egepælene, der i sin tid blev banket i den mudrede bund, giver efter for de tunge bygninger. Man må håbe, at byen holder sig oven vande et stykke tid endnu, så også fremtidige generationer kan opleve den helt specielle atmosfære, som kun eksisterer i Venedig.